

Friendship Sports Centre Deel 15: Marjan Brouwer, al tien jaar Only Friendscoach

‘We houden van een geintje bij de training’

In het Friendship Sports Centre in Noord zijn dagelijks honderden mensen met een beperking actief. Wie zijn die sporters, trainers en begeleiders en wat is hun verhaal? *Het Parool* kijkt rond op een bijzondere plek. Deel 15: Zaalvoetbalcoach Marjan Brouwer.

Laura Obdeijn
AMSTERDAM

Ik doe het niet, dat was de eerste gedachte van Marjan Brouwer (32) toen ze ongeveer tien jaar geleden voor het eerst kwam aanlopen bij de sportvelden van voetbalvereniging JOS Watergraafsmeer, de plek die Only Friends (voor jongeren met een beperking) destijds gebruikte om te trainen. Via haar opleiding Sport en Bewegen op het ROC had ze er een stage toegewezen gekregen. “Ik zag kinderen met down, in een loopstoel en een elektrische rolstoel en ik ben omgedraaid – doodeng vond ik het – terug naar het metrostation waar ik vandaan was gekomen.”

Maar op het laatste moment bedacht ze zich. “Ik vond het zielig en vroeg me af wat ik met die kinderen moest doen, maar ik wilde ook niemand teleurstellen.”

Achteraf kan ze zeggen dat het angst was voor iets wat ze niet kende. Die angst verdween toen ze het veld opstapte. “Kom, doe lekker mee,” werd er geroepen en vanaf dat moment ging ik elke woensdag met plezier naar mijn stage.”

Zondagochtend

Die stage heeft ze allang afgerond, maar als zaalvoetbaltrainer bleef Brouwer – zelf ook fanatiek zaalvoetballer – bij de vereniging betrokken en elke zondagochtend is ze met een groep van tien à twaalf kinderen in de gymzaal van het Friendship Sports Centre te vinden.

“Hoe hebben we geslapen?!” is altijd de eerste vraag om tien uur ’s ochtends, voordat de warming-up begint. Dan volgen wat oefeningetjes, een spelletje, beetje dribbelen, om te eindigen met penalty’s schieten.

Verstand van de fysieke en geestelijke handicaps van de kinderen die ze traint heeft ze niet echt. “Ja, ik vraag het een en ander aan de ouders, maar ik probeer vooral gewoon een band met ze te krijgen. Af en toe zijn we tijdens de training serieus, maar we houden ook wel van een geintje.”

Lekker eten en muziek

Ze kende in die tien jaar verdrietige momenten, zoals het verlies van voetballer Marco. “Hij was zo’n vrolijk mannetje, die door ziekte veel te jong is overleden. Dat zet je wel met beide benen op de grond.”

De groei die veel kinderen doormaken is één van de belangrijkste redenen waarom ze blijft terugkomen. “Ze gaan van niets meedoen naar alles meedoen, en met een steeds betere motoriek.” En voor de vrijwilligersfeesten, natuurlijk, zegt ze lachend. Waarom die zo leuk zijn? “Dan wordt iedereen even in het zonnetje gezet met lekker eten en muziek.”

Brouwer is trots op al ‘haar kids’ die ze de afgelopen jaren training heeft gegeven. Sommigen zijn inmiddels volwassen.

Ze is blij dat ze ooit de beslissing nam om rechtsomkeert te maken en wel te zien waar het schip zou stranden. “Nu ben ik teleurgesteld in de stagiairs als ze niet langer blijven hangen. Nee hoor, geintje.”

Kom morgen om 14.00 uur naar het Friendship Sports Centre in Noord en doe mee met ‘Iedere meter telt’, een sponsorloop om geld in te zamelen voor jongeren met een beperking. Wilt u meer informatie of doneren? www.iedere-meter-telt.nl.

→ **Marjan Brouwer:**
‘De kinderen groeien van niets meedoen naar alles meedoen, en met een steeds betere motoriek.’ FOTO MARC DRIESSEN